

OLGA VAN DER MEER

Onverwerkt verleden

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Als Mireille haar leven een kleur moest geven zou ze het grijs noemen. Zwart was te donker, want zo erg was het allemaal ook weer niet, maar wit of iets fleurigs paste ook niet bij haar bestaan. Nee, een mistig grijs, dat was de beste benaming. Saai en kleurloos. Veel mensen begrepen het niet als ze daar wel eens iets over losliet. Immers, een vrouw als Mireille Oostveen had toch geen reden tot klagen? Een man, een baan, een pas opgeknapt en nieuw ingericht huis en totaal geen geldzorgen. Integendeel zelfs, het inkomen van Mireille en Laurens was een bedrag waar veel mensen alleen maar van konden dromen. En kinderen hadden ze niet, dus ze konden ermee doen wat ze wilden. Nee, volgens de buitenwereld had Mireille totaal niets te klagen.

‘En toch ben ik niet gelukkig,’ besloot Mireille haar verhaal. Ze keek haar oude schoolvriendin, die ze verleden week weer ontmoet had, afwachtend aan, alsof zij een pasklare

oplossing had voor alles wat haar hinderde.

‘Geluk wordt je ook niet zomaar in je schoot geworpen,’ merkte Lisa voorzichtig op. ‘Zelf zul je ook dingen moeten ondernemen om je huwelijk weer goed te maken. Of denk je soms aan een scheiding?’

‘Ik weet het eigenlijk niet,’ antwoordde Mireille triest. ‘We zijn al eens een paar maanden uit elkaar geweest. Ik geloof dat we meer uit gewoonte aan elkaar blijven plakken. Er zit zo weinig diepgang in, we hebben geen geestelijk contact samen. Ik heb ook wel eens gedacht dat een kind misschien de oplossing zou zijn...’ Haar ogen dwaalden naar Mark, Lisa’s tweejarig zoontje.

‘Daar mag je een kind niet voor gebruiken!’ protesteerde Lisa fel. ‘Kinderen hebben het recht om geboren te worden uit liefde, niet om als lijmmiddel gebruikt te worden.’

‘Daarom hebben we ze ook niet, hoewel ik soms innig naar zo’n hoopje mens van mezelf kan verlangen. Lisa, ben jij gelukkig?’ vroeg Mireille plotseling zonder overgang.

‘Ja,’ antwoordde Lisa meteen. ‘Gerard en ik hebben het fijn samen en we zijn dol op Mark. Daarbij heb ik natuurlijk ook nog mijn illustratiewerk, dat ik heel graag doe. Toch

komt het ons ook niet allemaal aanwaaien, we hebben er hard voor moeten vechten. Ook wij zijn uit elkaar geweest, maar beseften gelukkig op tijd dat dat niet was wat we wilden. We hebben ervoor gevochten en het is ons gelukt.'

'Bij ons is zo weinig om voor te vechten,' merkte Mireille op en ze pakte haar vierde sigaret sinds een uur. 'Ik denk wel eens dat Laurens me alleen teruggehaald heeft om een goedkope huishoudster te hebben. We werken allebei hele dagen, maar thuis verzet hij nog geen kopje. Het hele huishouden doe ik alleen.'

'Dat is dan stom van je,' zei Lisa nuchter. 'Tenslotte ben je niks minder dan hij; laat hij ook maar eens wat doen, hoor.'

'Ja, dat krijg ik nu niet meer voor elkaar natuurlijk. Dat had ik dan eerder moeten doen. Ach, weet je, ik denk dat we veel te jong getrouwd zijn. Je weet hoe dat gaat op die leeftijd: je bent verliefd en je wilt bij elkaar zijn. Aan later denk je niet.'

Mireille staarde even voor zich uit en bewoog toen haar schouders naar achteren, alsof ze iets van zich af wilde schudden. 'Laten we maar over iets anders praten,' stelde ze gefor-

ceerd opgewekt voor. 'Hoe is het met je werk?'

'Je hoeft je voor mij geen geweld aan te doen,' zei Lisa. 'Als je in een sombere stemming bent mag je dat best laten merken.'

'Maar ik wil niet somber zijn, dat is zo nutteloos. Nou, kom op met je werk, laat eens wat zien.'

Ze liepen samen naar de tekentafel die in een nis van de grote, zonnige kamer stond. Enthousiast liet Lisa wat werk zien en Mireille bewonderde het oprecht.

'Heerlijk als je zo'n gave hebt,' merkte ze uit de grond van haar hart op. 'Je hebt het ook allemaal prima voor elkaar, hè? Een lieve man, een schat van een kind en dan ook nog werk dat je heerlijk thuis kunt doen en waar je voldoening van hebt. Het lijkt me zo'n heerlijk rustig idee als al je zaakjes zo goed geregeld zijn.'

Lisa schoot in de lach. 'Bewaar me zeg, alsof ik zestig ben. Tegen die tijd heb ik misschien eens behoefte aan rust, maar nu nog niet. En trouwens, verkijk je niet op levens van anderen omdat je het zelf momenteel niet ziet zitten. Hier vliegen de vonken er ook wel eens af als we ruzie hebben en er zijn genoeg

dagen dat ik Mark met liefde achter het behang wil plakken. En wat mijn werk betreft, het lijkt misschien ideaal om thuis te werken, maar ik vlieg wel eens tegen de muren op. Als thuiswerker heb je totaal geen contact met collega's. Het is eenzaam werk.'

'Maar je zou het toch allemaal niet willen missen,' kaatste Mireille terug.

'O nee, beslist niet,' gaf Lisa onmiddellijk toe. 'Ik probeer alleen te zeggen dat je jezelf niet te veel met anderen moet vergelijken. Ik heb mijn talent, maar jij hebt een leuke baan waarbij je veel mensen ontmoet. Ik heb een kind, maar daar ben ik dan ook vierentwintig uur per dag verantwoordelijk voor. 's Nachts je bed uit moeten en zo, nooit eens spontaan weg kunnen omdat je eerst een oppas moet regelen, niet lekker door kunnen werken omdat hij aandacht wil en zo kan ik nog wel even doorgaan. Begrijp me goed, ik doe het allemaal met liefde, maar alles heeft zijn voor- en nadelen in het leven.'

'Je hebt gelijk,' bekende Mireille. 'Ik heb niet vaak zo'n bui als vandaag, maar als het eenmaal zover is zie ik ook alles zwartgallig. Wat een ander heeft is goed en wat ik zelf heb kan me op zo'n moment niets schelen.'

Haar vrolijke, optimistische aard kwam alweer naar boven en ze hadden verder nog een gezellige middag. Net als vroeger konden ze nog steeds prima met elkaar overweg en alle twee waren ze blij met het hernieuwde contact.

‘Dit doen we vaker. We moeten elkaar niet meer uit het oog verliezen, hoor,’ drong Lisa aan toen Mireille aanstalten maakte om te vertrekken.

‘Zeker niet,’ antwoordde Mireille spontaan. ‘Ik vond het jammer dat onze vriendschap op een gegeven moment zo verwaterde, dat gebeurt geen tweede keer meer.’

Ondanks de gezellige middag liep Mireille toch niet met een opgewekt gevoel naar huis. Het woord ‘thuis’ zei haar trouwens niet veel meer in verband met haar woning. Integendeel, ze ontvluchtte die steeds meer om maar uit die gespannen en gedrukte sfeer te komen. Zo gauw ze de deur opende zag ze al dat Laurens thuis was. Zijn jas hing scheef aan de kapstok, zijn tas stond er open onder en zijn schoenen lagen midden in het halletje, zo uitgegooid en er niet meer naar omgekeken. Vooral niet opruimen, dacht Mireille schamper. Daar heb je tenslotte je personeel, anders

gezegd je vrouw, voor.

Laurens lag languit met de krant op de bank en begroette haar met een: 'Waar zat je nou? Ik heb honger.'

'Ook goedenavond,' zei Mireille nadrukkelijk. 'Ik was bij Lisa, dat wist je toch?'

'Dan had je wel wat eerder thuis kunnen komen, je weet dat ik meteen wil eten.'

'Zég!' schoot Mireille uit. 'Je hebt twee handen aan je lijf en je weet waar de keuken is. Bekijk het even lekker.'

'Verdomme! Wat is dat voor een gezanik.' Hij sprong overeind en ging in een dreigende houding voor haar staan, maar Mireille liet zich niet intimideren. Waag het eens, seinden haar ogen. Heb nog één keer het lef om me te slaan. Vroeger flikte je het vaak genoeg, maar nu neem ik het niet meer.

Langzaam liet Laurens zijn arm zakken en onverschillig zei hij: 'Het kan me eigenlijk niet schelen ook, ik haal wel een patatje.'

Zonder te vragen of zij ook iets wilde eten, vertrok hij.

Mireille wist dat ze hem niet voor twee, drie uur 's nachts terug hoefde te verwachten, daarvoor waren dit soort scènes te vaak gebeurd. Weer een avond zuipen en gokken in

de kroeg, dacht ze bitter. Met als excuus dat het thuis toch geen leven was.

Mijn vrouw begrijpt me niet, ze hoorde hem gewoon het aloude smoesje vertellen. Weer een avond alleen thuis dus, zoals zoveel avonden. En als ze eens samen thuis waren werd er vaak geen woord gesproken tussen hen. Hoe lang moest dit nog doorgaan zo en waar zou het eindigen? Toch een scheiding? Née! Heel haar gevoel verzette zich daartegen, ondanks alles. Daarvoor had ze haar belofte toch niet gegeven, zes jaar geleden? De belofte van trouw en om samen door het leven te gaan, in voor- en tegenspoed. Maar dan toch niet op deze manier... Eens was het toch goed tussen hen, eens hielden ze van elkaar. Nu niet meer dan?

Mireille beseftte dat haar gevoelens ten opzichte van Laurens heel erg veranderd waren; van haar oorspronkelijke liefde was weinig meer over. Maar een scheiding? Nee, dat was érg definitief. Dat mocht niet, dat kon niet...

En zo gleed Mireilles leven verder. Een drukke, interessante baan, leuke collega's, veel vrienden en kennissen en Lisa, met wie ze in de loop der maanden een hechte vriendschap

had opgebouwd. Maar ook met een man die te veel dronk, gokverslaafde aan het worden was en die totaal geen rekening hield met de wensen en verlangens van zijn vrouw. Op een avond kwam hij thuis met de mededeling dat hij op vakantie wilde naar de Canarische Eilanden.

‘Leuk,’ ging Mireille er meteen op in. Ze wilde nu beslist niet tegenspreken om een volgende scène te vermijden. Trouwens, zelf zag ze een vakantie in de zon ook wel zitten. Die avond brachten ze door met plannen maken en reisfolders bekijken en even leek alles weer goed tussen hen.

‘En het geld? Kunnen we dat wel missen?’ vroeg Mireille voorzichtig.

Laurens wuifde dat weg met een onverschillig gebaar van zijn hand. ‘Welja, we nemen gewoon een lening,’ zei hij nonchalant.

Mireille zweeg, maar ze zag met zorg de toekomst tegemoet. Zeker, ze hadden samen een heel ruim salaris, maar ook een hoge hypotheek en veel rekeningen. En er ging maandelijks heel wat naar de kroeg, om nog maar niet te spreken van wat er in de gokkasten verdween. Ze wist pijnlijk precies wat er nog op hun bankrekening stond: drie gulden en